

Μνήμη και ανάπαυση για τον Βασίλη Χατζησιεγκαλλή

/ [Πεμπτούσια](#)

«Κι όταν γυρεύεις το θαύμα πρέπει να σπείρεις το αίμα σου

στις οχτώ γενιές των ανέμων,

γιατί το θαύμα δεν είναι πουθενά, παρά κυκλοφορεί μέσα

στις φλέβες του ανθρώπου» Ημερολόγιο Καταστρώματος Α΄, Γ. Σεφέρης

Ποιος θα το πίστευε ότι μετά από τέσσερις δεκαετίες θα κηδεύαμε τρεις συμμαθητές μας που ήταν θαμμένοι στον ίδιο τάφο μαζί με τον καθηγητή τους των Μαθηματικών; Ποιος να μας το΄λεγε και να το πιστεύαμε, ποιος μπορούσε να ψυχανεμιστεί ότι θα είχαμε τρεις ήρωες από την τάξη μας κι έναν τέσσερα χρόνια μεγαλύτερό μας, τον Μαθηματικό Πανίκο Χατζηπαντελή που έκαναν το θαύμα που γυρεύει ο μικρασιάτης ποιητής μας; Στις φλέβες αυτών των παιδιών του Λευκονοίκου μας κυκλοφορεί το θαύμα.

Γι΄ αυτό και νιώθω ιερό χρέος και καθήκον μου, μα και μεγάλη περηφάνια, φίλε μου Βασίλη, που έχω το προνόμιο να κατευοδώσω κι εσένα, σαν τους άλλους συμμαθητές μας, τον Πέτρο και τον Έκτορα, και να σου πω πόσο τιμήσατε το Λευκόνοικό μας, το Γυμνάσιό μας, την τάξη μας, την οικογένειά σας κυρίως με την ηρωική θυσία σας. Έχουμε, όμως, ακόμη μια εκκρεμότητα. Περιμένουμε και τον Άντρο μας, τον Άντρο τον Μακρίδη, να γυρίσει σαν κι εσάς.

Βασίλη μου, καλέ μου, όλοι μας σεμνυνόμαστε για τη λεβεντιά, τον ηρωισμό και την αυτοθυσία σας. Αμούστακα παλληκαράκια που γίνατε από τη μια στιγμή στην άλλη λιονταρόψυχοι πολεμιστές, που βρεθήκατε σε κείνη την κόλαση στο Συγχαρί, όταν μπαμπέσικα σας έστησαν παγίδα και σας θέρισαν. Κι όμως, εσείς βαστούσατε. Σας πρόδωσαν χωρίς αιδώ και κάποιοι δικοί μας και σας άφησαν ολομόναχους, χωρίς κάλυψη, χωρίς αρωγή, χωρίς συμπαράσταση. Σας άφησαν ανυπεράσπιστους στα νύχια του λύκου. Εσείς, όμως, επιδείξατε ηρωική συμπεριφορά, γι' αυτό είστε ήρωες, άσχετα με την έκβαση της άνισης μάχης. Γιατί,

«Οι ήρωες είναι ήρωες, επειδή έχουν ηρωική συμπεριφορά, όχι επειδή νίκησαν ή έχασαν!».

Πολλές φορές σκέφτηκα τη μητέρα σου, τη μακαρίτισσα Θεανώ, που έχασε τον μικρότερο γιο της, τον Βασιλάκη της. Πώς να δεχτεί πως εκείνο το αδύνατο, μικρόσωμο, σεμνό και συνεσταλμένο παιδί χάθηκε σε μια βουνοπλαγιά του Πενταδακτύλου μας; Πώς να δεχτεί ότι χάθηκε τόσο νέος, πριν καν προλάβει να γευτεί τις χαρές της ζωής; Και έρχεται στο μυαλό μου το ποίημα του Κώστα Μόντη για μια μητέρα μπροστά στο μνημείο του άγνωστου στρατιώτη, που τον κοιτάζει και της φαίνεται τόσο ξένος:

«Πώς να τον πει «παιδί της»

πώς να τον φωνάξει «Μιχαλάκη» της;».

Καλέ μου Βασίλη, ήσουν ένα παιδί που ξεχώριζες για το ήθος, τη θρησκευτικότητά σου, την ψυχική ευγένεια, την οξύνοια, την εργατικότητα και την έφεσή σου για μάθηση, γι' αυτό και ήσουν ανάμεσα στους πρώτους της τάξης μας. Μαζί με τον Κώστα Φοράρη ήσασταν οι δυο μαθητές στο άγημα μαζί μας. Θυμάμαι με πόση εθνική περηφάνια περπατούσαμε στις παρελάσεις στους δρόμους του Λευκονοίκου μας!

Παρόλες τις επιδόσεις σου, ήσουν ένα παιδί χαμηλών τόνων, με ταπεινοφροσύνη, εγκαρδιότητα, ένα παιδί μειλίχιο, προσιτό, ήπιο, σοβαρό και ώριμο, αγαπητό σε όλους, μαθητές και καθηγητές.

Είχες την ευλογία να γεννηθείς σε μια όμορφη οικογένεια, με δυο εξαιρετους γονείς, τον Νικολή και την Θεανώ, που σας γαλούχησαν με χριστιανικές αρχές και σας περιέβαλλαν με πολλή αγάπη, αλλά ήταν και πολύ περήφανοι για τα παιδιά τους που ξεχώριζαν για την ποιότητα του χαρακτήρα τους, τα χαρίσματα και την εξυπνάδα τους. Ο πόλεμος δεν σε άφησε να πραγματώσεις τα όνειρά σου για σπουδές, όπως τα άλλα τρία αδέρφια σου, τον Άντρο, τον Σκεύο και την Παναγιώτα σας.

Ο χαμός σου, Βασίλη μου, ήρωα της τάξης μας, βύθισε όλη την οικογένειά σας σε ένα τέναγος οδύνης και σπαραγμού, τη διέλυσε. Χάθηκε ο ένας στύλος, εσύ, και το οικοδόμημα δεν άντεξε. Πρώτα έφυγε με τον καημό σου ο πατέρας και μετά η γλυκύτατη μητέρα σου, η τόσο χαρίεσσα και εύχαρις.

Στα αδέρφια σου, τη νύφη σου Ελένη και τα ανίψια σου ευχόμαστε να αναπαυτεί η ψυχή τους τώρα που γύρισες κοντά τους, τώρα που θα σου κάνουν την ταφή σύμφωνα με τις παραδόσεις μας, τώρα που θα έχουν έναν τάφο για να σου ανάβουν το καντήλι, τώρα που θα σε δεχτεί η φιλόξενη γη της Λάρνακας, μέχρι την ευλογημένη ώρα που θα σε θάψουμε μαζί με τους άλλους ήρωες μας στο κοιμητήριο της κωμόπολής μας.

Να πας στο καλό, αγαπημένε μας Βασίλη. Σε καλωσορίζουμε και σε κατευοδώνουμε συνάμα. Είμαστε σίγουροι, όμως, ότι η ψυχή σου βρίσκεται στις αγκάλες του Θεού, σε τόπους παραδεισένιους. Αιωνία ας είναι η μνήμη σου και ελαφρύ το χώμα που θα σε σκεπάσει. Αναδείχτηκες άξιος της πατρίδος και συνέχισες την αριστεία σου και στον θάνατο, υπήκοντας στο προγονικό κάλεσμα:

«Αιέν αριστεύειν και υπείροχον έμμεναι άλλων». (Όμηρος, 800-750 π.Χ.-Ιλιάδα Ζ΄ 208)

(Επικήδειος στον Βασίλη Χατζησιεγκαλλή, από το Λευκόνοικο, στρατιώτη της 181 Μοίρας Πεδινού Πυροβολικού, ο οποίος έπεσε ηρωϊκά μαχόμενος σε μάχη στην περιοχή Διάβασης Μπέλλαπαϊς, τον Ιούλιο του 1974. Τα οστά του βρέθηκαν σε ομαδικό τάφο και ταυτοποιήθηκαν με τη μέθοδο DNA. Η εξόδιος ακολουθία του θα τελεστεί το Σάββατο, 14 Φεβρουαρίου 2015, ώρα 11 π.μ. στην Εκκλησία Τιμίου Προδρόμου, Λάρνακας.)